

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku T. N.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 15 lipca 2014 r., sygn. akt III Aua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skargą kasacyjną T. N. objęto w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lipca 2014 r., którym – na skutek apelacji jego i Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. – zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 kwietnia 2013 r., oddalając jego odwołanie i apelację. Zarzucił naruszenie art. 15b ust. 1 i 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2004 Nr 8, poz. 67 ze zm.; dalej „o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) przez niewłaściwe zastosowanie, tj. nieustalenie

emerytury w kwocie równej 40% podstawy wymiaru emerytury po 15 latach służby, art. 15b ust. 2 tej ustawy przez błędną wykładnię i art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. Nr 63, poz. 425 ze zm.; dalej „lustracyjna”) przez uznanie, że służba w Tymczasowej Strukturze Eksperymentalnej Wojewódzkiego Stanowiska Kierowania Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w K. w okresie od dnia 1 grudnia 1983 r. do dnia 4 grudnia 1989 r. była służbą w organach bezpieczeństwa państwa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni budzących poważne wątpliwości przepisów art. 15b ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, a także na istotne zagadnienie prawne występujące w niniejszej sprawie tj. wyjaśnienie czy okres oddelegowania do Tymczasowej Struktury Eksperymentalnej Wojewódzkiego Stanowiska Kierowania Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w K. należy traktować jako służbę w organach bezpieczeństwa państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przepisy wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są jednoznacznie czytelne i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej ani prawniczej. Nie skłania to do konkluzji, że na gruncie niniejszej sprawy konieczna zasadnicza wykładnia ustawy, mająca znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa przez sądy powszechne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

Niejasność wykładni art. 15b ust. 1 i 2 i art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, ma - według skarżącego - polegać na

doprecyzowaniu, czy pełnił służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej. Nie chodzi więc o istotny problem prawny, lecz zastosowanie wskazanych przepisów w jego indywidualnej sprawie. Istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia SN: z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08 oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Zważywszy, że przyczyny kasacyjne muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl.; z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203; z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), należało stwierdzić, że sformułowana przez skarżącego teza, iż Wojewódzkie Stanowisko Kierowania WUSW w K. nie było organem bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust 3 ustawy lustracyjnej nie nawiązuje do ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).